

Upravišтво: Ljubljana, Pucničjeva ulica 5.
Telefon št. 31-22, 31-23, 31-24

Iskrniški oddelki: Ljubljana, Pucničjeva ulica 5 — Telefon št. 31-22 do 31-26
Podružnica Novo mesto: Ljubljanska cesta 42

Računi: za Ljubljansko pokrajino pri pokrovnem zavodu št. 17.749, za ostale kraje Italije Servizio Conti, Cor. Post. No 11-3118

JUTRO

Izšla vsak dan razen ponedeljka
Naročnina: mesečno Lr 18,-, tri mesečno Lr 50,-, šest mesečno Lr 90,-, letno Lr 160,-
Inovencijno vključno s poštnimi stroški Lr 36,50.

Uredništvo:
Ljubljana, Pucničjeva ulica št. 5, telefon št. 31-22, 31-23, 31-24.

Rokopisi se ne vračajo.

Neue Abwehrerfolge im Süden der Ostfront

Luftwaffe lähmt Stosskraft der Sowjets südöstlich Kremenshug — In zwei Tagen an der Ostfront 218 Sowjetpanzer vernichtet — 48 schwere Terrorbomber in der vergangenen Nacht abgeschossen

Aus dem Führerhauptquartier, 23. Okt. DNB. Das Oberkommando der Wehrmacht gibt bekannt:

In den Kämpfen zwischen dem Asowschen Meer und Saporoschje wurde gestern nach ausserordentlich hartem Ringen ein grosser Abwehrerfolg erzielt. Dabei hat sich neben der hervorragend kämpfenden Infanterie unsere Artillerie besonders bewährt.

Im Einbruchsaum südöstlich Kremenshug hat die Luftwaffe durch wiederholte schwere Angriffe starker Kampf- und Nahkampffliegerverbände die Stosskraft der Angriffverbände und die Truppenbewegungen der Sowjets in starkem Ausmass gelähmt. Es kam gestern in diesem Raum nur zu örtlichen Infanterie- und Panzergriffen. Sie wurden unter Beschießung vorübergehender Einbrüche in harten Kämpfen abgewehrt.

Ein Gegenangriff warf feindliche Kräfte trotz hartnäckigen Widerstandes weit zurück. Unsere Angriffspitze stiess dabei in feindliche Marschkolonnen und belegte Ortschaften vor und fügte dem Feind hohe Verluste zu.

In der Dnjepr-Schleife südöstlich Kiew und im Raum nordwestlich Tschernigow wurden zahlreiche sowjetische Angriffe in schweren Kämpfen abgeschlagen.

Westlich Smolensk setzte der Feind beiderseits der Autobahn nach ungewöhnlich heftiger Artillerie-Vorbereitung seine

Durchbruchversuche fort. Gegen mehrere feindliche Einbrüche in unsere Front gewannen die sofort einsetzenden deutschen Gegenangriffe trotz erbitterten feindlichen Widerstand einen Teil des verlorenen Geländes wieder zurück.

In den letzten beiden Tagen wurden an der Ostfront 218 Sowjetpanzer abgeschossen.

Von der süditalienischen Front werden ausser reger beiderseitiger Aufklärungstätigkeit keine Kampfhandlungen von Bedeutung gemeldet.

Starke Verbände deutscher Kampfflieger bombardierten den feindlichen Nachschubhafen Neapel und verursachten durch Treffer auf Kaianlagen, Schiffslandeplätzen, in Lagerhallen und Materialstapel grosse Brände und erhebliche Schäden.

Im östlichen Mittelmeer griff die Luftwaffe mit stärkeren Kräften einen Inselstützpunkt des Feindes an.

Britische Bomberverbände flogen in der vergangenen Nacht in Mittel- und Südwestdeutschland ein und führten vor allem einen schweren Terrorangriff auf die Stadt Kassel, wo Zerstörungen in Wohnvierteln angerichtet wurden. Unter der Bevölkerung entstanden Verluste. Luftverteidigungskräfte vernichteten nach bisher vorliegenden Meldungen 48 schwere Bomber.

Deutsche Kampfflieger bombardierten in der vergangenen Nacht wiederum Ziele im Stadtgebiet von London.

Novi obrambni uspehi na jugu vzhodnega bojišča

Letalstvo je ohromilo sovjetsko udarno moč južnovzhodno od Kremenchuga — V dveh dneh je bilo na vzhodnem bojišču uničenih 218 tankov — V pretekli noči je bilo sestreljenih 48 težkih terorističnih bombnikov

Führerjev glavni stan, 23. okt. DNB. Vrhovno poveljništvo oboroženih sil objavlja:

V bojih med Azovskim morjem in Zaporozjem je bil včeraj po izredno težkih bojih dosežen velik obrambni uspeh. Pri tem se je poleg izvrstno se bojujoče pehote odlikovalo posebno topništvo.

Na vzhodnem področju južnovzhodno od Kremenchuga je letalstvo s ponovnimi težkimi napadi močnih skupin bojnih letal in letal za boje iz bližine zelo ohromilo napadno moč napadajočih oddelkov in gibljavih sovjetskih čet. Na tem področju so bili včeraj samo krajevni spopadi pehote in oklopnih oddelkov. Po odstranitvi začasno uspešnih vdorov so bile sovjetske čete v težkih bojih zavrnjene.

Lasni protinapad je kljub trdovratnemu odporu vrzel sovražne sile daleč nazaj. Naš napadni klin je pri tem vdrl v sovražne kolone na pohodu in zasedene vasi ter je zadal sovražniku visoke izgube.

V Dnjeprovem kolenu južnovzhodno od Kijeva in na področju severozapadno od Černigova so bili v težkih bojih odbiti številni sovjetski napadi.

Po izredno močni topniški pripravi je sovražnik nadaljeval svoje poizkuse vdora zapadno od Smolenska na obeh straneh avtomobilske ceste. Kljub ponovnim so-

vražnim vdorom v našo bojno črto in kljub ogorčenemu sovražnemu odporu so takoj izvedeni nemški protinapadi zopet pridobili del izgubljenega ozemlja.

V zadnjih dveh dneh je bilo na vzhodnem bojišču uničenih 218 sovjetskih tankov.

Z južnega italijanskega bojišča poročajo le o živahnem obojestranskem izvidniškem delovanju.

Močne jate nemških bojnih letal so bombardirale sovražno prevozno luko Neapel in povzročile za bombnimi zadetki velike požare in pomembno škodo v pristanišču, v dokih, ter v trgovskih in vojaških skladiščih.

Na vzhodnem Sredozemskem morju je napadilo letalstvo z močnejšimi silami neko sovražnikovo otočno oporišče.

Britanski bombniki so prileteli v pretekli noči nad srednjo in južnozpadno Nemčijo ter s terorističnim napadom napadli mesto Kassel, kjer so povzročili razdejavanja v stanovanjskih predelih. Med prebivalstvom so nastale izgube. Po dosedanjih vestih je protiletalska obramba zblila 48 težkih bombnikov.

Nemška bojna letala so v pretekli noči bombardirala cilje na področju mesta Londona.

Nuovi successi difensivi al sud del fronte orientale

Dal Quartier generale del Führer, 23 ottobre. DNB. Il Comando Supremo germanico comunica:

Nei combattimenti fra il Mare d'Asov e Saporosce ieri dopo lotta straordinaria, mentre accanito è stato ottenuto un gran successo difensivo. Al fianco della fanteria combattenti con eccellenza ne ha fatto gran prova la nostra artiglieria.

Nella zona di penetrazione a sudest di Kremencug la Luftwaffe con ripetuti violenti attacchi di forti squadriglie di velivoli di combattimento e di lotta da vicino in misura rilevante aveva paralizzato la violenza dell'urto di reparti attaccanti nonché i movimenti delle truppe sovietiche. Ieri in questa zona si avevano soltanto attacchi locali di fanteria e carri armati. Gli stessi sono stati respinti in duri combattimenti dopo l'eliminazione di breccie temporanee.

Un contrattacco malgrado tenace resistenza ha battuto forze nemiche lontanamente indietro. La punta del nostro attacco all'occasione urtò in colonne nemiche in marcia occupando località e infliggendo al nemico alte perdite.

Nell'ansa del Dnjeper a sudest di Klev e nella zona a nordovest di Černigov numerosi attacchi sovietici vennero stroncati in aspri combattimenti.

Ad ovest di Smolensk il nemico continuava su ambo i lati dell'autostrada dopo straordinariamente intensa preparazione di artiglieria i suoi tentativi di sfondamento. Contro parecchie breccie nemiche nel nostro fronte i contrattacchi tedeschi sferrati immediatamente malgrado accanita resistenza del nemico riconquistavano una parte del terreno perduto.

Negli ultimi due giorni al fronte orientale sono stati distrutti 218 carri armati sovietici.

Dal fronte meridionale italiano eccetta vivace attività esplorativa da ambo le parti non si segnalano azioni combattive di importanza.

Forti reparti di velivoli di combattimento, tedeschi bombardavano il porto nemico di rifornimento Napoli causando con colpi grandi incendi e danni considerevoli su impianti portuali, sulla rada, nei magazzini e depositi di materiale.

Nel Mediterraneo orientale la Luftwaffe con forti reparti ha attaccato una base insulare del nemico.

Squadriglie di bombardieri britannici

sorvolavano la notte scorsa la Germania centrale e meridionale-occidentale effettuando anzitutto un grave attacco terroristico sulla città di Kassel ove sono state causate distruzioni in quartieri abitati. Tra la popolazione si ebbero perdite. Forze contrarie non distrutte secondo quanto risulta dalle notizie avute finora 48 bombardieri pesanti.

Velivoli di combattimento tedeschi bombardavano la notte scorsa nuovamente obiettivi nei pressi della città di Londra.

Führer sprejel princa Cirila in prof. Filova

Berlin, 23. okt. DNB. Führer je sprejel 13. t. m. člana bulgarskega regentskega sveta princa Cirila in prof. Filova.

Führer je imel s princem Cirilom in prof. Filovom razgovor o splošnem položaju in o vprašanjih, ki jih skupno zanimajo. Sestanek so se z nemške strani udeležili zunanji minister von Ribbentrop, generalfeldmaršal Keitel in general Jodl.

Razgovori pri Führerju so potekali v duhu prišernega razumevanja ter jih je prevečeval tradicionalno prijaznost prijateljstva med Nemčijo in Bulgarijo.

Dne 19. t. m. sta princ Ciril in prof. Filov obiskala zunanjo ministra von Ribbentropa ter imela z njim prijateljski razgovor.

Maršal Rommel sprejel japonske vojaške odposlance

Berlin, 23. okt. DNB. Maršal Rommel je sprejel 21. t. m. v svojem glavnem stanu vojaške odposlance japonskega veleposlanstva pri republikansko-fašistični vladi Italije. Daljši razgovor je pokazal veliko zanimanje japonske vlade za sedanje in bodoče operacije na vzhodnem področju fašistične Italije.

Nova argentinska vlada

Buenos Aires, 23. okt. DNB. Argentinska vlada je sestavljena takole: državni predsednik divizijski general Pedro Pablo Ramírez, podpredsednik in vojni minister brigadni general Edemiro Favrell, zunanji minister general Ernest Gilbert, notranji minister general Luis Perlinger, prosvetni in pravosodni minister Gustavo Martinez Zevirja, mornariški minister kontraadmiral Benito Sueyro, poljedelski minister Diego Son. Člani vlade so nadalje kapitan Rizarado Vago ter pisatelj Hugo West in C. Ameghino.

Zgodovina izdajstva Savojskega doma in Badoglijeve klike

Včeraj smo objavili uvod članka lista »Völkischer Beobachter«, v katerem se opisuje na podlagi zapiskov, listin in dnevnih beležk zgodovina izdajstva Savojskega doma in Badoglijeve klike proti Nemčiji. Danes objavljamo nadaljevanje tega članka, ki vsebuje dokazno gradivo o tem najsmotnejšem premolu zaveznitva in zvestobe, ki se je kdaj pripetil v mednarodnem življenju. To dokazno gradivo temelji na listinah in ugotovitvah vrhovnega poveljništva nemških oboroženih sil in daje polni pečat sramoti Savojskega doma in Badoglijeve klike. »Völkischer Beobachter« nadaljuje po uvodnih besedah in ugotovitvah:

Izdaja v Hrvatski

S padcem šefa italijanskega generalnega štaba generalnega poročnika grofa Cavallere v prvih februarjskih dneh l. 1943. je prvi odkrito nastopila ona kamarija, ki je, skrita za kraljevskim plaščem, agitirala ne samo proti fašizmu, temveč tudi proti zaveznitvu z Nemčijo. Mož, ki je stopil na Cavallerovo mesto, je nudi za to najjasnejši dokaz: saj je bil general Ambrosio poslušno orodje kraljev izdajalcev. Dotlej je bil šef generalnega štaba italijanske suhozemske vojske in je na tem mestu pripravil svojemu predniku mnogo težkih skrbi. Znova in znova je namreč poizkušal sabotirati potrebe in mere skupnega vojnega vodstva. Ne samo v Afriki, ampak tudi pri operacijah na Balkanu so se predvsem pokazale te sabotaje.

Na Balkanu je nastal namreč položaj, katerega je bilo potrebno resno razmiseliti. Ne morda, da bi precejvali delovanje srbskih in komunističnih tolpa na Balkanu, ne, ampak nevarno je bilo zgolj postopanje, ki so ga zavzela italijanska poveljništva v Hrvatski k temu problemu. Na tem področju je bil odgovoren za italijansko vojsko poveljnik 2. italijanske armade general Mario Roatta. Kot italijanski vojaški ataše v Berlinu je spoznal Roatta Nemčijo in nemško vojsko, kljub temu pa je bil še mnogo bolj nasproten zaveznitvu z Nemčijo kakor njegov neposredni predstojnik v Rimu general Ambrosio. Njegova zunanost je bila nalik zunanosti kakega židovskega odvratnika.

Že leta 1942., torej nad eno in pol leta pred državnim udarom, je bilo vedno očitnejše, da vodi Roatta izrečno izdajalsko politiko, katere edini cilj je bil, da prepreči konsolidacijo hrvatske države, kar naj bi uspelo savajsko kronske diktatoru pod vplivom dinastično-reakcijskih krogov. Le-ta politika je bila vodena tudi napram Bolgariji in Grčiji. Tako so bila vsa nemška prizadevanja za dobro sporazumevanje s prijateljsko Bolgarijo in za konsolidacijo razmer v Grčiji onemogočena.

Stalno izdajstvo Roatte

Še za časa Cavallera je Roatta odkrito izdal svoja zaveznika. V sporazumu z Ambrosijem je namreč oborožil in z italijanskim živcem podpiral srbske četnike, torej one tolpe, ki so bile napadale dan in noč iz zaseke nemške čete. Ko pa je nemško vrhovno poveljništvo zahtevalo razorožitev četnikov, je na to sicer v popolnem sporazumu in v najbolj veri pristal generalni polkovnik Cavallero, toda general Ambrosio kot šef generalnega štaba suhozemske vojske in general Roatta sta kratkotalno sabotirala ta povelja.

Se več: Roatta je sistemsko, podpiral četnike v njihovi borbi proti Nemcem, začrtane skupne operacije pa je poizkušal zavleči ali Ambrosio ali pa so jih Italijani tako preprečili, da so izpraznili cela od njih zasedena ozemlja in jih prepustili četnikom. Roatta je odkrito priznal nemškemu poveljniku, s katerim se je pogajal, da »njuno potrebuje teh okoli 19.000 četnikov za lastne zaščitne naloge in jih ne more pogrešati«, kar ga na drugi strani ni oviralo, da je dopuščal najgrozovitejše izpade svojih čet proti srbskemu prebivalstvu. Čim pa so nemška oblastva zvedela za takšne grozovitosti, so sama ostro nastopila proti Roatti in njegovemu štabu, da so lahko preprečili vsaj najhujše izpade, saj si je nemško vodstvo v glavnem prizadevalo pomiriti to ozemlje.

S tolovaji za isto mizo

Ta razvoj je dosegel svoje prve dramske viške, ko so odklonili italijanski generali pri operacijah nemških oddelkov proti tem tolpom v februarju l. 1943. nemškemu zavezniku svojo podporo in so se Roatti in položni generali vsedli s tolovaji za isto mizo in z njimi vodil pogajanja o prostem odhodu.

Roatta je vodil vse to podpiranje tolpe po geslu »borbe proti komunizmu«. Na ta način je poizkušal slepiti nemška poveljništva. Prve skupne akcije proti komunističnim tolpom, ki jih je vodil Tito, izšel v Moskvi za partizansko vojno, pa dokazujejo, da se je tudi pri tej borbi odločil Roatta za izdajstvo.

Roatta je ukazal poveljnikom italijanskih oddelkov, da ne izvedejo svojih operacij ob času, dogovorjenem z nemškimi poveljniki in je tako nučil upornikom možnost umika in se le-ti ugnili zasidrali na drugih posojankah in izpolniti svojo organizacijo.

Razen tega si je Roatta še drznil zahtevati vključitev hrvatskih oddelkov v italijanske divizije, samo da je lahko izločil vse protisile. Prizadeval si je torej ne samo, da prepreči konsolidacijo mlade hrvatske države in jo v interesu dinastično-reakcijskih krogov privede do padca, ampak je že tedaj poizkušal ustvariti na Jadrano oporišče za angleško-ameriško prednostje.

Popolnoma se strinja s stremljenjem tega italijanskega armadnega poveljnika, če je pri pogajanjih z nemškimi generali vedno znova namigaval, da je najbolje, ako prepušijo njemu vrhovno poveljstvo nad vsemi operacijami na področju Hrvatske, Črne gore in Albanije. Če bi nemško vrhovno poveljništvo, ki pa je že dovolj dobro spregledalo kovarstvo tega častilepnega, hladnokrvnega in brezobzirnega nasprotnika, sprejelo to zahtevo, potem bi bila kmalu Hrvatska in Črna gora naravnost preplavljeni z banditi. Po dosedanjih izkušnjah pa bi Angleži in Američani z vsemi sredstvi Roatti pri tem pomagali, da bi pripravi jadransko obalo za morebitno izkrcanje.

Dovršeno izdajstvo

Bilo je jasno, da nemško vodstvo vsega tega brez ugovora ne more trpeti. Ob koncu knecov ni šlo pri tem le za varnost nemških čet in Hrvatske države, temveč tudi za sigurnost evropske trdnjave na Balkanu. Ob koncu februarja sta zunanji minister in nemški poveljništva nemškega generalnega štaba pri svojem obisku v Rimu pričela razgovore o vsej tej zadevi.

Ceprav se je Duce v Ambrosijevi prisotnosti nedvomno izrazil za boj proti četnikom in za njihovo razorožitev, je Ambrosio to na slednjega dne odklonil. S tem se je prvič pokazala v okviru italijanskega generalnega štaba protinemška smer, ki je obenem pred-

stavljala javno in zavestno agitacijo proti Duceju. Izgovor Ambrosija, da nima za predlagane akcije proti banditom na razpolago nikakih čet, ker so vse zaposlene v bojih proti banditom, in nadaljnjo izjavo, da je boj proti četnikom ne le vojaška, temveč tudi politična zadeva, ki zato ne dopušča določitve enakih načel pri postopanju, se je izkazalo kot očitna sabotaža nemških načrtov in ukrepov ter s tem tudi Ducejeve politike.

Ko so se slednji pričele nemške akcije proti četnikom, so si upala italijanska poveljstva celo groziti z represalijami proti onim nemskim oddelkom, ki bi četnike napadli. Ostala italijanska oblastva pa so sporočila nemskim poveljnštvom, da bo boj proti četnikom zelo otežkočil nemško-italijansko sodelovanje na Balkanu. Končno je poveljnik italijanske II. armade popolnoma javno proglasil četnike za enakovredne z italijanskimi četami prav takrat, ko so jih nemške čete napadle. Mož se ni niti sramoval zahtevati takojšen odpoklice nemških čet in izročitev vseh v nemške roke padlih kolovodij; izkazalo pa se je, da so bili prav ti kolovodje plačanci Angležev in Američanov.

Ze v teh stvareh se jasno kaže odkrito nameravano izdajstvo italijanskega generalnega štaba, ki so ga potrdili neverjetni dogodki dne 28. junija 1943 ob bližiki Vidovega dne. Takrat so namreč italijanski vojniki skupno s srbskimi bandami defilirali pred njihovimi kolovodji. Italijanski general Giangiorgio je pod sliko bivšega kralja Petra slednjemu napisal, italijansko poveljništvo pa je sestavilo poseben vlak za oskrbo z njimi sodelujočih band. Kakor je že bila prekrasna slika v biološkem pogledu izdajalskemu kralju Viktorju Emanuelu zelo sličnega Giangiorgio med bradatimi, za več glav vsim, do z oboroženimi banditi, je bil ves dogodek zelo resen, ker je že dolgo pred državnim udarom dokazal dovršeno izdajstvo soojke zaveznika.

Izdaja na Siciliji

S prihodom generala Ambrosija, ki je bil z Roatto osebno in finančno najtesneje zvezan, na čelo italijanskega generalnega štaba, je pričela vzhajati tudi Roattina zvezda. Izdaja, ki jo je vodil — niti ne več skrito — proti nemški pomiritveni politiki na Balkanu, podpiranje in sodelovanje z banditi in vse usluge, ki jih je s tem na Balkanu naredil Angležem in Američanom, vse to ga je pri generalu Ambrosiju tako odlikovalo, da mu je povelj vodstvo oddelka, ki je bil sovražniku najbližji, namreč poveljstvo 6. italijanske armade na Siciliji.

Medtem so težki boji v Tuniziji z nadmočnimi angleško-ameriški četami že dopuščali zaključek, da postojank na severnoafriški koplini ne bo mogoče dolgo držati, zlasti še, ker že od umika na Akarjanko črto in še bolj od odmaknitve na postojanko pri Enfidavillu ni bilo več nikakega govora o kakem sodelovanju ali podpori italijanskega vojaškega poveljništva.

To poveljništvo je osredotočilo svoje čete daleč v zaledju in prepustilo tem nemškim divizijam borbo proti premočnemu sovražnemu pritisku. Ta kršitev sporazuma in vsako prijateljsko pogodbo sramotno očločitev, ki je bila mogoča le z Ambrosijevim soglasjem, je že takrat dokazovala skrbno prikriti, bolj ali manj nameravano izdajo, ki je bila še večja zaradi popolne enakovrednosti italijanskega vojaškega poveljništva z nemškimi.

Omožčenje sovražnega izkrcanja s predajo Pantellerije in Lampeduse

Vse to je postalo še bolj očito, ko sta se popolnoma brez potrebe vdala otoka Pantellerija in Lampedusa. Pantellerija bi se bila lahko s svojo posadko 12.000 mož, z močnimi utrditvami, in skale vsekanimi zaklonišči, podzemskimi letališči, municijskimi in petrolejskimi skladišči branila mesece. Saj je njena posadka v prvem mesecu sovražnih bombardiranj iz zraka izgubila komaj 50 mrtvih in ranjenih. Kljub temu pa je poveljnik razobesil bel, zastavo že takoj po padcu prvih topovskih strel, ko je bilo sovražno invazijsko brodevoje še tako daleč od otoka, da so ga komaj videli.

To strahopetno postopanje so skušali opravičiti s pomanjkanjem vode in municije, v resnici pa je bilo vsega več kakor dovolj. Nasledel pa je bila Lampedusa predana malemu številu ameriških komandosov, ki so se izkrcali s pomočjo gumijastih čolnov, in ameriški dopisniki so zlobno poročali, da so jim italijanski poveljniki pritekli uslužno naproti, kakor da jim ni bila kapitalacija dovolj hitro izvršena.

S to mimo zasledbo teh dveh očitnih trdnjav je stal sovražnik neposredno ob siciljski obali. Vsak dan je bilo treba računati z njegovim izkrcanjem na otoku. Vse je bilo odvisno od obalne obrambe. Roatta, vrhovni poveljnik 6. italijanske armade na Siciliji, je v prvih dneh svojega poveljstva na videz sicer pokazal živahno delavnost, ki naj bi dokazala, kako resno misli urediti obrambo otoka, ki pa se je čedalje bolj kazala kot običajen »bluff«. Posamezne luke so bile sicer res oborožene z obrambnimi orožjem, ni pa bilo določenih uporabnih povelj in načrtov za italijanske čete v primeru sovražnega izkrcanja, niti ne točnih navodil o sodelovanju z nemškimi oddelki, čeprav se je nemško poveljništvo o tem večkrat razgovarjalo z italijanskimi. Nikjer tu ni bilo poskrbljeno, da bi se v izrednem primeru uničile obrambne naprave skupno s strateško važnimi postojankami v okolici.

Sabotaže na vsej črti

Se slabša je bila obalna obramba Kalabrije, ki ji je načeloval Bergamski vojvoda, član najože kraljeve vojaške klike. Obala je bila zarovnjana le s tenko črto prednjih straž. Obrambne postojanke so obstajale iz malega števila strojniških gnezd, ki so bila vse preveč vsakebi in skoraj že popolnoma zastarala. Ker

so bila poleg tega še iz predvojne dobe, je bil njihov položaj sovražniku gotovo znan. Orožje edine obalne obrambe je bilo mnogo premalo številno in že zastarano. Protiletalske obrambe skoraj ni bilo. Čeprav je Roatta ob koncu maja postal šef generalnega štaba v Rimu, je bil vendar odgovoren za vso to pomanjkljivo obrambo.

V maju 1943, torej še dva meseca pred izkrcanjem Angležev in Američanov na Sicilijo, je ponudilo vrhovno poveljništvo oboroženih sil italijanskemu vrhovnemu poveljništvu, da bi mu zaradi bojev v Afriki in zaradi zelo verjetnega izkrcanja na Siciliji poslalo v južno Italijo kot ojačenje tamkajšnjih sil več nemških divizij. Italijansko vrhovno poveljništvo pa je zaradi napačne Ducejeve informiranosti ta predlog odklonilo.

To pa ni oviralo Roatte, da bi nekaj dni po izkrcanju, 15. julija, javnosti patetično ne objavil, da je treba Italijo braniti na Siciliji, medtem ko je dejal svojim častnikom, da je možna le obramba na črti Genova—Rimini, če ne bo Nemčija poslala na pomoč nikakih modernih motoriziranih oddelkov, ki so bili, kakor že rečeno, ponudeni maja leta 1943, a tedaj odklonjeni. Bil je torej prepravljen izročiti sovražniku polovico Italije, kaj pa resno poskusiti z obrambo domovine. Pri tem duhu, ki je vladal na najvišjih vojaških mestih, ni nespodobnost, ki so jo pokazale italijanske čete, nič čudnega. Če upoštevamo, da Italijani niso bili sposobni pripraviti dovolj municije za zahtevane in dobavljene jim protitankovske in obalne topove, tako da so se morali nemški letalci skoraj vsak dan pritoževati nad težavami, ki so se mejile na sabotažo, vidimo prav jasno, kaj vse se je tu dogajalo. Prav v teh trenutkih pa je italijansko vrhovno poveljništvo zahtevalo od nemškega, naj mu prepusti poveljstvo tudi nad četami, borečimi se v Italiji, in to potem, ko je že prejel zahtevo od maršala Kesselringa, naj zmanjša štab svojih sodelavcev.

Ko se je 10. julija zjutraj pričelo pričakova no izkrcavanje na Sicilijo, se je izdaja prvič jasno pokazala. Z izjemo nekaterih manjših italijanskih edinic se italijanske divizije v krajih, kjer so se Anglo-Američani izkrcali, sploh niso uprle, temveč so se ali vdale ali prešle k sovražniku ali pa zapustile bojišče, ne da bi uničile vojaške naprave.

Sami Anglo-Američani poročajo, da so na leteli na resen odpor šele pri nemških oddelkih. Skoraj vse divizije italijanske obalne obrambe so popolnoma odpovedale. Zapeljali so jih italijanski oficirji, čeprav neradi. »Times« poroča, da niso italijanske čete, ki so ščitile obalo, izstrelile niti enega samega strela. Z žgočim cinizmom je opisano v članku, kako so prišli italijanski častniki med izkrcavanjem od kosila tako oboroženi z belimi prti v znak svoje predaje, da se je bilo bati, da se bodo pod njihovo težo zrušili.

Neučinkovite mine pred Sicilijo

Angleški vojaški strokovnjak Liddel Hart je ironično ugotovil, da položene mine, ki bi izkrcanje nedvomno ovirale, namenoma niso bile pripravljene za eksplozijo, ker se italijanski častniki niso dali motiti pri svojem kopanju. Morda je bolj verjetno, da je tudi to spadalo k dobro pripravljeni izdaji.

Nikakega dvoma ni, da bi bilo angleško-ameriško izkrcanje na Sicilijo za zaveznike ter žak poraz, če bi se italijansko vrhovno poveljništvo resnično hotelo upreti in poslušati nasvete nemškega poveljništva. Naravnostni vojniški primer strahopetne izdaje je bilo vednje poveljništva italijanskih čet v luki Augusti dne 10. in 11. julija. Čeprav ni do takrat niti en sam Anglež ali Američan napadel tega mesta, čeprav niti ni bilo izgledov za kako hudo izkrcanje, je vendar italijanska posadka razstrelila vse obrambne naprave, zažgala skla-

(Nadaljevanje na 2. str.)

Nadaljevanje s 1. strani

dišča petroleja in uničila vse topove, potem ko je poprej izstrelila vso municijo v morje. Duce pa je bil napačno obveščen, da se je poveljnik Auguste odlikoval kot največji junak italijanske zgodovine. Ko pa je Duce po pravi nemški informaciji zahteval od kralja, naj kaznuje tega izdajalca, je ta to odklonil.

Nečuvno postopane badoglijevskih oficirjev

Od tega trenutka dalje je postalo običajno, da je večina italijanskih častnikov zapustila svoje čete in krenila v Catagino, da so uhajali italijanski vojaki bodisi v civilu, bodisi v modrcem ali pa kar v uniformah posamič ali v manjših skupinah brez vodstva, da so bila razstreljena cestna križišča za hrbitom nemških čet, kar naj bi otežilo njihov umik, da so italijanski poveljniki letališča in brez povelja zapustili svoja letališča in da italijansko protiletalsko topništvo ni hotelo streljati, če so napadala sovražna letala.

Dne 14. julija so skušali ti ubežniki izročiti sovražniku Catagino, edino oporišče v zaledju, na ta način, da so sneli italijansko zastavo. Popolnoma naravnost je, če je ob tej priliki Roatta zahteval za obrambo Italije nadaljnjih osem nemških divizij, ki naj bi jih vzeli iz operativnih rezerv v Franciji, ker vendar ni bila napadena Francija, temveč Italija. Pri tem pa italijansko vrhovno poveljstvo niti ni bilo pripravljeno urediti osnovne predpostavke za skladno sodelovanje nemških divizij. Vsi od angleško-ameriških letalskih napadov poškodovani

vani kolodvorji, proge in mostovi so ostali nepopravljeni in so ležali kot polena na poti k nemškemu mostišču na Siciliji.

Besedolomnost generala Ambrosija

Pri tem pa sta zahtevala Ambrosio in Boatta takojšen prevoz angleških in ameriških ujetnikov v Nemčijo, da bi se bolj ne obteževali že tako težkega italijanskega prehranjevalnega vprašanja, nemški predlog, naj bi nemški pionijski priskočili na pomoč, pa je bil seveda odklonjen.

Isto velja za popravilo poškodovanih letališč. Pri tem pa je postopalo na tisoče italijanskih vojakov popolnoma brez posla. Ti bi z dobro voljo vsaj lahko opravili najnujnejša dela, če že niso bili sposobni za boj z orožjem. Vse te težave je nemško vojno poveljstvo jasno predložilo Italijanom ter izjavilo, da bo vsa nadaljnja nemška pomoč odvisna zgolj od tega, če bo končno tudi Italija pripravljena z vsemi silami sodelovati pri obrambi svojih lastnih tal. General Ambrosio je obljubil, da bo izpolnil vse nemške zahteve, izpolnil pa ni seveda nobene svoje besede. Obratno, se prihodnjega dne je ponovno zahteval vrhovno poveljstvo nad vsemi v Italiji borečimi se nemškimi četami, da bi lahko svobodno odločali.

Kakšne bi bile te odločitve, naj bi se izkazalo že v prihodnjih dneh, čeprav se je izdajalska klika na vse načine prizadevala, da bi vse to zakrila. Nemško vrhovno poveljstvo pa je moralo molčati kljub temu, da je že za vse vedelo. Njegova ura namreč še ni bila prišla.

Izdajstvo zaveznika

Z vsakim dnem, ki je sledil rafinirano zasnovanemu zločinskemu napadu na Duceja, je postajalo pozornemu opazovalcu vse jasneje, da bo izdajstvo nad tvorcem nove Italije in nad italijanskim narodom sledilo prelom. Medtem ko so predstavniki Savojskega doma in Badoglijevega režima zatrjevali dan za dnem zvesto svojo zavezniku, da obljubljali in se zaklinjali, da bodo nadaljevali borbo na strani zaveznika proti skupnemu sovražniku, delujoči za kulisami mrlično na organizaciji izdaje.

Ze dan za državnim udarom, to je 26. julija, izda Badoglio patetičen proglas: »Italija drži kot ljubosumna varovalka svoje tisočletne tradicije zvestost dan besedi.« Dne 28. julija zagotavlja Viktor Emanuel, Ambrosio in Roatta generalfeldmaršal Kesselringu ponovno, ne da bi jih kdo za to prosil, da se vojna nadaljuje na strani zaveznikov. Z vsemi sredstvi premetnosti skuša izdajalska klika zbuditi vtis, da bo ostalo zavezniško razmerje nedotaknjeno. Ta klika si je mislila takole: Čeprav se ne bo dalo trajno izogniti temu, da nemško vodstvo ne bi iz določenih vojaških operacij in dogodkov sklepalo na ozadje, potem naj ostane to vodstvo vsaj v nejasnem o dejanskem namenu izdajalcev. Eden prvih znakov v tej smeri je bil opančel dotedanega državnega podtajnika za morarico, admirala Riccardija, zadnjega moža v vodstvu italijanske oborožene sile, ki je bil osumljen, da simpatizira z Nemčijo. Samo po sebi se razume, da je bil njegov naslednik brezpogojni pristaš Badoglija, to je admiral de Courten, ki je pobil takoj po svojem nastopu obljubit najraje in najzajunčje sodelovanje z nemško vojno morarico, v resnici pa je z njegovim imenovanjem zavzela tudi italijanska morarica svoje mesto v okviru široko zasnovane splošne izdaje. Strojeno je bilo vse, da bi bile vojne ladje in križarke italijanske morarice pripravljene in res so bile vse enote v teku avgusta pripravljene za nastop. Posebno nezaupanje so zbujale vedno pogostejše zahteve poveljstev italijanske morarice, da dobe nemško kurilno olje, medtem ko ni bila dovoljena nobena kontrola ali pregled italijanskih rezerv. Vedno znova so zatrjevali, da bi italijanska morarica, ki je končno pripravljena za operacije, mogla to storiti samo v primeru novih dobav. Prepogosto poudarjajo zavezniške zvestobe v zvezi s temi zahtevami je moralo pasti v oči in zbuditi prvi dvomi nemške morarice razumljive dvome. Dne 1. avgusta zagotavlja Badoglio nemškemu vojaškemu odposlancu z globokim glasom poštenjaka in ne brez ogorčenja, da je nemško nezaupanje, češ da Italija lahko stremi za posebnim mirom, neupravičeno. Angleški Reuterjev urad pa je pozneje objavil, da so že v prvih avgustovih dneh pooblaščenci odposlanci Badoglija iskali v Madridu in Lizboni zveze z angleškimi diplomatskimi zastopstvi. Dne 5. avgusta je prestolonaslednik Umberto na vrsti, da na zunaj svečano objavi, da Italija ne tiplje za mirom. Italijanski kraljevski dom se bo zvesto držal zavezniških dolžnosti.

Pripravljeni za sunek z nožem

Med tem, ko so iz njihovih ust prihajale take izjave, so izdajalci že razvrščali za hrbitom Nemcev svoje čete.

Ze od konca julija so bile italijanske enote v vedno večji meri združene v zgornji Italiji in posebno v alpskih krajih nasproti nemški meji, vse višinske postojanke so bile zasedene in utrjene. V velikem obsegu so bile italijanske utrjene postojanke preskrbljene s težkim orožjem in strelivom. Pionirska poveljstva alpejcev in bersaglierov so pripravila mostove in ceste za razstrelitev. Med tem ko se peljejo nemške čete proti jugu za obrambo domovine Italijanov, se premikajo alpinci v četah po stranskih cestah k nemško-italijanski meji. Stranske doline alpskega ozemlja so za nemško vojsko zaprti in tudi na glavnih progah so zgradili zapore, ki

Tokrat padejo jasne besede

Brez olepšavanja zahteva general Jodl umik vseh nepotrebnih italijanskih zavarovalnih čet z ozemlja severnih obmejnih prehodov. Postavijo naj se tja, kamor spadajo, namreč proti sovražniku. Dejal je na to, da se vrši istočasno, ko Nemčija povečuje obrambo Italije, za nemško vrhovno poveljstvo popolnoma nerazumljivo italijanski premikanje proti Alпам. Roatta zagotavlja na to ponovno z naravnost nizkotno hinavščino zavezniško zvestobo italijanske vojske in odkritost Italije italijanskega vrhovnega poveljstva, ki čuti vse dvome v tem pogledu kot žaltev. Z dobro izgrano ogorčenostjo je izrekel stavek: »Mi vendar nismo izdajalci, ki bi sredi bitke prešli k sovražniku!« Istočasno pa predloži nemškemu vrhovnemu poveljstvu poveljstev, na katerem je bila zarisana razporeditev nemških in italijanskih vojsk sil v primeru sovražnega napada na italijansko kopnino. Na prvi pogled spozna nemški generalštabni častniki, da so njihove dotedanje domneve postale gotovost in da

naj bi onemogočile gibljivost in prevoz nemških čet.

Ne samo, da se je v manj kakor štirih tednih dogodilo 35 deloma zelo težkih primerov sabotaže proti nemškemu poročevalskim zvezam in se je njihova poplava celo preprečila ali ovirala s prepovedmi, temveč se celo že dogaja, da streljajo na posamezne nemške vojake ali straže.

Samo pridobitev na času

V kratkem času stoji na severni meji že tri za boj popolnoma sposobne italijanske divizije, ki bi lahko, če bi bile postavljene proti sovražniku v južni Italiji, privedle do odločilnih sprememb. Razvoj položaja pa je kot blisk razsvetlila izjava, ki jo je general Roatta dal hrvaškemu civilnemu komisarju dr. Sičiču brez olepšav: »Badoglijevo zatrjevanje zvestobe napram Nemčiji je samo borba za pridobitev na času.«

Med tem je izdajalska klika dobila po prvem stiku s sovražnikom nedvoumen odgovor: brezpogojno kapitulacijo. Churchill je v spodnji zbornici med grohotom polsance dodal, da želi, da se Italijani nekaj časa prajo v lastni omaki, toda tudi te zaničevanja polne brce ne odvrnejo izdajalcev od tega, da se ponovno ponujajo sovražniku, da oni celo povečujejo predpriprave.

Badoglio kot „jasnovidec“

Dne 6. avgusta, med tem ko potrebujejo v borbah na Siciliji vsakega, pa prav vsakega moža, predlaga Ambrosio pri razgovorih z generalfeldmaršalom Keitlom v Trbižu nemškemu vrhovnemu poveljstvu med drugim, naj bi se italijanske divizije v severni Italiji ojačile z italijanskimi četami z Balkana in južne Francije. V isti sapi pa, ko usmerja italijanske armade proti severu za hrbit Nemcev, poskuša poriniti nemške čete kolikor mogoče daleč proti jugu. Se istega dne izjavlja Badoglio svetohtolinsko, da predvideva eno največjih katastrof vseh časov za Evropo, če Italija in Nemčija ne korakata skupaj in obvladata težkega položaja.

Ze dan na to dosepejo v nemško vrhovno poveljstvo nova alarmantna poročila. Na povelje Roatte so se Italijani v dolini Adige upirali pohodu nemških čet. Poveljujoči general nekega italijanskega zbora je celo zapovedal, da ne smejo dopustiti nobene zasedbe obmejnih področij po nemških četah, prihod v Italijo in odhod da je dovoljen nemškemu zavezniku samo na treh prehodih.

Zahteva sovražnika po brezpogojni kapitulaciji in cinčna Churchillova izjava v spodnji zbornici sta izdajalce dovedli od tega, da svoje tajno delovanje in nezvestobo uganjajo še naprej. Zato sklenejo na italijanskem ozemlju bojujoče se nemške čete poriniti sovražniku pred nož. Dne 15. avgusta pošlje Badoglio nekega svojega odposlanca z vsemi pooblastili v Madrid in Lizboni in ponudi tam svojo pripravljenost preiti na stran sovražnika. Kot jutranje darilo ponudi nemške divizije.

Neizpodbitna gotovost nameravane grozotne izdaje pa je postala nemškemu vojnomu poveljstvu jasna v teku razgovorov, ki so se vršili 15. avgusta v Bologni med generalfeldmaršalom Rommelom, šefom štaba razporeditve generalom Jodlom, nemškim vojaškim atašejem v Rimu generalom von Rintelenom in šefom italijanske generalnega štaba Roattom. Nemška delegacija, ki računa že z vsemi možnostmi, je odredila za svojo zaščito nastop čete SS in navzile brezmejni jezi Roatte se postavijo kot drevesa možje SS tudi pred sobano, v kateri so bila pogajanja.

hočejo izdajalci dejansko izvesti izročitev nemških divizij sovražniku. Po predlogu so bili vsi nemško-italijanski mejni prehodni kiseri tudi meje proti Franciji in Hrvaški zasedene izključno z italijanskimi divizijami, skozl južno Italijo je porinjen zapah, ostale nemške divizije so zajete povsod po daleč močnejših italijanskih četah, vse ozemlje okoli Rima, vsa pristanišča, odločujoči obalni predel med La Spezia in Salerno pa so zasedeni po Italijanskih četah. Divizij, ki so bile dolocene za Korz'ko in Sardinijo in ki so bile na enak način oddeljene druga od druge po dva do trikrat močnejših italijanskih četah, ne bi bilo mogoče rešiti.

Nemški zastopniki ohranijo prisotnost duha, ko vidijo jasno nameravano izdajo, se premagajo in delajo tako, kakor da se jemajo na znanje ponovno zatrjevanje neomajne zavezniške zvestobe, kakor izjavlja Roatta.

Vendar se zd, da Roatta ni popolnoma gotov, da so Nemci o tej zvestobi prepri-

čani, kajti naslednjega dne izjavi nemškemu vojnemu odposlancu v Rimu: »Lahko razumem, da je vladalo na nemški strani v začetku gotovo nezaupanje v nadaljnji razvoj v Italiji in da so bili izvršeni protivoj varnostni ukrepi, sedaj pa dotedanje nezaupanje ni več umestno. Nasprotno, nemški zaveznik bi nam moral v skupnem interesu pomagati, ne samo zavrniti Angleže, temveč se močno postaviti tudi proti vsem notranjepolitičnim mahinacijam s poudarjanjem skupnega vojnega bratstva in medsebojnega zaupanja.«

Pri nekem razgovoru dne 21. avgusta pa so postali nameni izdajalcev še jasnejši ko zahtevajo dotok novih nemških divizij na Sardinijo. Istočasno napravijo okoli luke La Spezia, v kateri je zbran večji del italijanske morarice, dva zaporna kroga v razdalji 30 in 60 km, katerih prekorajenje je dovoljeno nemškemu vojakom deloma samo pogojno, deloma pa sploh ne. Dnevno se vrše ojačanja italijanskih čet na mejah, množe se sabotaže nemških kabelskih vodov ter prometnih naprav, sistematsko je urejena zamuda nemških vlakov za oskrbo. Med tem so bila pogajanja izdajalcev s sovražnikom tako daleč dozorela, da je bilo treba postaviti pod rezultat samo še podpis. Zaradi tega je smatrala Badoglijeva klika za potrebno hiniti prav tega dne še prav posebno napram nemškemu zavezniku svojo zvestobo.

Tako izjavlja dne 29. avgusta Badoglio nemškemu vojaškemu odposlancu: »Na nemški strani obstoja proti moji vladi veliko nezaupanje, ki ga je general Jodl pri razgovorih v Bologni javno izrazil. To me je težko zadelo, kajti kot star vojak nisem nikoli prelomil dane besede in bil sem pokačen na sedanje mesto od kralja zato, da nadaljujem vojno. Če bi bilo drugače, kralj ne bi bil imenoval maršala za predsednika vlade. Če Italija ne bi hotela ostati ob strani svojega zaveznika, potem je brezmiselnost, če si dopušča ucinicati svoja mesta.«

Kako so bili načrti izdajalcev preprečeni

Samo po sebi je razumljivo, da je nemško vrhovno poveljstvo odredilo že pri prvih znakih italijanske dvojne igre priprave izročitev nemških divizij.

Takrat so se borile nemške čete še na Siciliji in njim je torej veljala prva skrb nemškega vodstva. Ako je italijansko vrhovno poveljstvo, »Commando Supremo«, res delalo roko v roki s sovražnikom, potem se je moglo smatrati, da bo prvi udarec, ki ga bodo Italijani, Angleži in Američani skupno podveli, naperjen proti nemškim četam na Siciliji. To spoznanje je bilo bridko, kajti postalo je gotovo v trenutku, ko je bilo ugotovljeno, da bi nemške čete pod generalom Hublom lahko še naprej držale utrjeno mostišče na Siciliji.

Ker bi pa izkrcanje Angležev in Američanov na področju pri Neaplju ali Rimu odrezalo nemške čete na Siciliji in jih uničilo, ni preostalo nič drugega kakor Sicilijo izprazniti. Iz istega razloga so tudi na kalabrijskem področju ostale samo slabe nemške sile.

V nasprotju in kot protipotezo proti Roattovim načrtom pa so nemške divizije prevzele v posebno zaščito prostor Neapelj, Salerno, Rim, La Spezia in Genova.

Razen tega so zadostne nemške sile štitele mejne prehode proti Nemčiji in Franciji, da bi bil s hitro akcijo v primeru potrebe onemogočen vsak polizkus odrezati nemškim četam v Italiji oskrbo. Pri teh nemških previdnostnih ukrepih, ki so bili lahko izvršeni le proti trdovratnemu odporu italijanskega vrhovnega poveljstva, je za nemške poveljnike bilo ugodno, da so se posamezna italijanska oblastva uspešno uprila poveljem izdajalskega vodstva in ostala zvesta zavezniškim dolžnostim.

Končno je bilo za nemške ukrepe ugodno, da so Američani kapitulacijo Italije predčasno objavili.

Dne 8. septembra je bilo v Führerjevem glavnem stanu znano poročilo postaje Cincinnati, objavljeno ob 18.15. To poročilo je izviralo od »Associated Pressa« in se je glasilo takole: »Zavezniški glavni stan v severni Afriki poroča, da se je Italija brezpogojno predala. General Eisenhower je objavil, da je bilo Italiji dovoljeno vojaško premirje.« Ker je izviralo to poročilo od sovražne strani, je lahko pomenilo po dobljenih izkušnjah zavestno napačno informacijo. Sporočila italijanske vlade ni bilo in ga tudi ni bilo dobiti. Ves trud razjasniti položaj je ostal v začetku brezuspešen. Težava položaja je bila za nemško vodstvo v tem, da je bilo določeno takoj brez oklevanja in v vsem poudarkom ukrepati, če to poročilo odgovarja dejstvu, da pa ni smelo Badoglijevi vladi s preorjenimi ukrepi dati nobenega povoda za izdajo, če bi šlo za zavestno napačno poročilo, dano za to, da bi predčasno sprožilo nemško reakcijo. Se med trdom razjasniti položaj, so bile vse nemške čete v Italiji, južni Franciji in na Balkanu takoj postavljene v stanje skrajne pripravljenosti. Izdajalski kralj in njegov pomočnik Badoglio sta celo v tem trenutku glasno in sveto zavtrjevala, da Italija ne misli zapustiti svojega zaveznika. General Roatta in Badoglijev zastopnik sta z velikim besedičenjem ogorčeno tajila kapitulacijo in jo imenovala nesramno nemško propagandno laž. Veleposlanik Rosso je dodal, da bo takoj ukrenil objavo kategoričnega demantija te angleške goljufije. Ob 19.45 pa sporoči nemški odpravnik poslov v Rimu potrdilo, da je sledila izdaja Italije proti Mussoliniju in lastnemu narodu tudi še najsmratnejša izdaja svetovne zgodovine proti tovarišju v orožju. Nemški sum je s tem postal gotovost.

En sam mož ima po tem, ko je postala izdaja znana, žalosten pogum, izdajati se za nedolžnega. To je general Roatta, ki kliče generalfeldmaršala Kesselringa ter z dozdnevno največjo ogorčenostjo zagotavlja, da o tem nizkotnem delu kraljevskega doma in Badoglija ni ničesar vedel. Tako si je hotel še v zadnjem trenutku kriti hrbet. Istočasno je naročil izročiti nemškemu poveljstvu spisek vseh onih, ki so po njegovih opažanjih sumljivi »konspirativnega sporazuma s sovražnikom.« Bila so to predvsem imena takih italijanskih poveljnikov, ki so vedeli za Roattove zločine na Balkanu in ki se jih je skušal znebiti s to okorno denunciacijo. Da, šel je celo dalje ter dal po posrednosti sporočiti, da je pripravil obvestiti nemška poveljstva o »gotovih notranjih procesih politične in vojaške narave.«

Dne 1. septembra dobi italijanski zunanji minister Guariglia naročilo, naj zagotovi nemškemu vršilu poslov v Rimu svečano: »Mi se bomo borili in ne bomo nikoli kapitulirali.«

Dne 3. septembra ponovi Badoglio sam to svečano izjavo.

To je isti dan in skoraj ista ura, v kateri je general Castellano, odposlanec istega maršala Badoglija podpisal v Eisenhowrovem glavnemu stanu v Sirakuzi in v njegovi prisotnosti dokument najnečastnejše kapitulacije vseh časov.

Da je bil ta sramotni dokument objavljen šele na dan izkrcanja Angležev in Američanov v Salernskem zalivu, za hrbitom v južni Italiji se borečih čet, da je bil lastni narod z ženami in otroci po že izvršeni kapitulaciji še 8 dni izpostavljen bombardiranju sovražnika, da so bila italijanska mesta izpremenjena v razvaline, da so bili italijanski vojaki obstrlejevani samo za to, ker je bila nasprotniku dana obljubljena možnost odrezati v južni Italiji se boreče čete, je prav tako znano kot dogovorjena in načrtna izročitev Duceja.

Ta največja izdaja zgodovine pa naj bi dosegla svojo izpopolnitev z udarcem proti Führerju, udarcem, ki ga je pripravil Savojski dom.

Badoglio je naročil italijanskemu vojaškemu odposlancu v Berlinu, naj obišče Führerja v njegovem glavnem stanu in mu predloži v kraljevem imenu prošnjo, naj pride takoj v Italijo na razgovore s kraljem in Badoglijevo vlado o ukrepih za ojačanje odpora proti sovražniku, češ, da je to potrebno. Povabilo je bilo hladno odklonjeno. Ta odklonitev pade v čas, ko je bila izročitev Duceja že sklenjena in zapечатena zadeva. Danes je ugotovljeno, da so se izdajalci dogovorili s sovražnikom, spravili jim v roke razen Duceja tudi še Führerja, toda izdajalci so se zmotili, če so tudi le trenutek mislili, da je njihova nizkotna dvojna igra ostala nemškemu vodstvu skrita.

Samo po sebi razumljivo nemško poveljstvo ni več reagiralo na ta poizkus, ki je stremel za tem, da bi za vsak primer organiziral novo izdajo. Poleg tega je bilo nemškemu vodstvu to, kar je gošpel Roatta vedel o tajnosti in bi mu jih lahko sporočil, že davno znano.

K sreči je bila dosežena za alarmiranjem nemških čet pripravljenost, ki je omogočala z bliskovito hitrostjo zasedi one objekte na alpskih prehodih, ki so bili za oskrbo nemških čet v Italiji nepogrešljivi, namreč elektrarne, železnice in cestne mostove, predore, kolodvorje itd. Treba je bilo reči samo besedo, da se sprožijo vsi odredjeni ukrepi za obrambo proti izdaji.

Vojaški položaj v Italiji kaže v tem trenutku tole škodo: Polizkus razdeliti nemške čete na italijanskih tleh tako, da se ne bi mogle med seboj podprati in da bi bile zveze proti Nemčiji, Franciji in Hrvaški odrezane, med tem ko bi ostale važne postojanke v rokah izključno italijanskih čet, je previdnost nemškega vodstva lahko čisto mogočila, toda navzile temu so bile enote nemške vojske sil povsod v največjem položaju. Na Sardiniji so se rahajale nemške divizije med 5 ali 6 italijanskimi in so morale prebiti skozi močno utrjene italijanske otočne postojanke na Korz'ko, kjer je nadaljnja nemška divizija bila prisiljena z južnega dela otoka prebiti se skozi močne italijanske čete proti Bastiji.

Na področju pri Rimu stoji najmočnejša italijanska armada, 7 divizij elitnih čet, med njimi 3 motorizirane, oziroma oklopne

divizije. Sredi med temi močnimi silami sta 2 nemški diviziji zasedli postojanke severno in južno od Rima.

V zgornji Italiji in ob alpskih prelazih je Badoglijev režim postavil enote, za katere je mislil, da jih ima najmočnejše v rokah. Tudi ob prehodih s Korziške v Istro so nemške čete obdane s številčno daleč večjimi Badoglijevimi četami. Še bolj ugoden je položaj na Balkanu. Vso dalmatinsko obalo drži 18 italijanskih divizij. Za njimi stojijo v notranjosti nemške divizije, ki so bile deloma vezane zaradi bojev z ustaši. Tudi one stoji pred nalogo, doseči čim hitreje obalo, jo zasedati, jo zavarovati in razorožiti italijanske divizije, da ne bilo preprečeno izkrcanje Angloameričanov. Samo v posameznih krajih kakor v Grčiji in na Kreti so nemške sile italijanskim številčno enake ali močnejše. Na Rodu seveda stoji mali nemški posadki nasproti 40.000 Italijanov.

S teh položajev sledi nemški protidarec s tako s'lo, hitrostjo in točnostjo, da vzame sapo ne samo četam izdajalcev, temveč tudi sovražnikom.

Ze v dvakrat 24 urah po tem, ko je postala izdaja znana, je Rim zaseden po nemških četah in vzpostavljena zveza z nemško armado na področju pri Salernu in Neaplju. V zgornji Italiji je feldmaršal Rommel po kratkem sriditem boju prisilil italijanske enote h kapitulaciji tako, da so prišle železnice in ceste, ki vodijo s Korziške in Tirolske v zgornjo Italijo, neposredovane v naše roke. Genova in La Spezia sta bili zasedeni, dolina Adige ter mesta v prostoru Bologne, Verone in Cremona očiščena. Trst zaseden in nad 90.000 Italijanov razoroženih. V južni Franciji je bila zasedena obala od Toulona do Mentone in italijanska 4. armada razorožena. Tudi na Balkanu je izgubila večina italijanskih čet že pri prvem nemškem dotiku svoje orožje.

Na Egejskem morju je nemška vojna morarica prevzela italijanske vojne in trgovske ladje. Letališča in luke ob jadranski obali so bile zasedene. Če večina italijanske morarice, ki se je nahajala v La Speziji, ne bi bila do zadnje enote pripravljena na izdajo, tudi ta ne bi bila ušla svoji usodi, tako pa Angleži lahko poročajo, da je vodstvo italijanske morarice že davno poslalo zvezne častnike k poveljniku angleške morarice na Sredozemskem morju ter ga naprosilo za nove postojanke. Badoglijev morarški minister admiral De Courten je izdal povelje za odhod še pred obhajo izdaje tako, da je obšel admiralni štab ter je povelje poslal neposredno poveljniku morarice. Po končanih akcijah je bilo potem, ko so bile nemške enote na Sardiniji z enim na Korz'ki v vsej bojni sili in nevarne od sovražnika skozi italijanske čete in italijanske izdajalske ladje, ki so izplale iz La Spezie, prepeljane na kopno, namestu 10 nemških divizij, ki naj bi bile izigrane v roke sovražniku, razoroženih več kot 30 italijanskih divizij.

Izdaja, ki je ni najti večje in zahrbtnješe v zgodovini, je padla na same izdajalce. »Italijanska vojna sile« tako je nemško vrhovno poveljstvo lahko poročalo dne 10. septembra zvečer, »ne obstoja več«, to pa kar bo ostalo za vse večne čase je prezir sveta proti izdajalcem.

Svet je podal med tem svojo sodbo. Iz ust sovražnika se glasi: »Ta izdaja nad lastnim narodom in lastnim vojnim tovarišem je ena največjih prevar v svetovni zgodovini. Ime Savoja bo ostala povsoka za vse večne čase.«

Blazno uničevanje narodnega premoženja

Komunistična „osvobodilna borba“ je veljala ljubljansko pokrajino že doslej več ko tri milijarde lir!

Ogromen je krvni davek, ki so ga komunisti navallili na slovensko ljudstvo. Neocenljiva je moralna izguba, katero smo utrpeli po njihovi krivdi. Obe ti dve škodi ogrožata že same temelje našega narodnega obstoja in bo treba skrajnega napora vseh zdravih sil v narodu, da se bodo rane izlečile in ne bo omajana življenjska sila našega ljudstva.

Prav tako pa bo potreben tudi združen napor vseh, da se popravi nelumerna gospodarska škoda, povzročena Slovcem po dveletnem uničevanem delu komunizma. O tej strani žalostne komunistično-partizanske bilance je priobčil »Slovenski dom« članek, katerega pisec je, kakor pričajo njegova izjavljanja, razgledan gospodarski strokovnjak in dober poznavalec razmer. Njegov članek obravnava doslej v naši javnosti vse premalo pretehtane gospodarske posledice nesrečne komunistične akcije na naših tleh. Po pisčevih ugotovitvah posamezno tudi za naše čitatele glavne podatke, ki morajo s strahom in obnemom z jezo navdati vsakega treznega človeka.

Glavno osnovo za ocenitev škode, povzročene na poslopih in ljubljanski pokrajini, tvorijo odškodninski prijave za varovalnicam. Do konca lanskega leta je ta prijavljiva škoda znašala okrog 600 milijonov lir. K škodi je treba prišteti še škodo, ki je bila povzročena letos, in pa škodo, katere odškodovanci niso niti prijavili, ko so videli, da nihče ne izplačuje odškodnine. Če vse to upoštevamo, pridemo na lepo vsoto ene milijarde lir samo za škodo na poslopih, ki so bila požgana ali porušena po partizanih in — kot represalija na partizanske akcije — po badoglijevski vojski.

V tem znesku ni všteta škoda zaradi uničenja pohištva, uničenih kmetijskih naprav, orodja, obleke, hrane itd., in ne škoda, prizadejana prebivalcem po partizanskih »rekvizitacijah«, saj je redka hiša, ki ne bi je partizani izropali. Ta škoda, povzročena na premičnem mrtvem premoženju, torej brez živine, znaša najmanj 300 milijonov lir.

Hudo razdejavanje je doletelo naše gozdove, najvažnejše prirodno bogastvo Dolenjske. Glavno postavko pri tem tvorijo obvezni posek gozdov ob cestah in železniških progah. Ta ukrep so nalašč izvajali partizani s svojimi nesmiselnimi in v vojaškem pogledu docela brezupnimi napadi na vlake in cestna vozila. Računali so, da bodo odrezane repesalije še bolj zbegale ljudstvo in ga naredile dostopnejše za njih propagando. Na ta način v naših gozdovih povzročena škoda, ki je niti v celni generaciji ne bo mogoče popraviti, znaša spet pol milijarde lir.

Poprje se bo dala popraviti škoda v naši živinoreji, a je za sedaj prav tako ali še bolj občutna in usodna kakor ona v gozdovih. Ne ve se še, kakšno škodo so na tem področju povzročili partizani v zadnjih šestih tednih. Bati se je, da so do temelja uničili vso živinorejo in da bodo ostali za njimi le klavirni ostanki. A že do 8. septembra je število klavirne živine padlo za več ko polovico in primeri s sta-

njem pred nastopom partizanov. Zelo previdno računamo, je bilo zaklinanih v dveh letih partizanskega divjanja okrog 50.000 glav goveje živine in približno enako število svinj, precej manj pa ovčev in kozlov. V evidentni škodi narodnega gospodarstva. Po uradnih cenah za živino da to znaša 150 milijonov lir. Ogromna večina te vrednosti ni bila nikomur plačana, tako da je gospodarska škoda tem večja in tem bolj občutna.

Zabeležili smo že, kako so partizani po naročilu komunističnega vodstva razdeljali železniške proge in naprave po Dolenjskem. Vrh tega so uničili vse lokomotive in vagona, kar so jih dobili v roke. Povzročili so s tem ter s poškodbami na cestah nadaljnji 300 milijonov škodo, ne glede na nelumerno izgubo, katero bo utrpelo prebivalstvo, ki bo oropano prometnih zvez. Prizadejana škoda je tem bolj blazna, ker je vsakomur jasno, da doljenjske železnice nimajo nikakega strateškega pomena za nikogar.

Poglavje za sebe je izguba delovne sile, ki predstavlja vsakemu narodu glavno postavko narodnega premoženja. Račun je tu narejen samo za eno leto, a kljub temu vrse impozanten znesek 530 milijonov lir. Pisec je vzel za osnovo, da je bilo zaradi partizanskega in badoglijskega represalij odtegnjeno ljudstvu delu 35.000 ljudi — v resnici jih je bilo še mnogo več — in da je na ta način šlo v izgubo 10 in pol milijona delovnih dni.

Težko je oceniti izgubo, ki je zadelo našo narodno gospodarnost, ker je bilo zaradi partizanske akcije in njenih posledic ohromljeno skoro vse gospodarsko življenje. Polja so bila slabo obdelana, ponekod pa sploh ne. Mnogo so bila docela opustošena. Delovna sposobnost je občutno zmanjšana tudi pri velikem številu ljudi, ki niso bili v celoti odtegnjeni delu. V naših pripravljenih ali že začeti javna dela so bila ustavljena in mnogi tisoči ljudi so prišli ob zaslužek.

Vsa ta škoda se ne da niti približno oceniti in izraziti v številkah. Gotovo pa je tako velika, da bi, prištetja v prejšnjih odstavitih ugotovljenim zneskom, dvignila skupno škodo, ki je zadelo narodno

Kultura

Cajnikarjeva drama „Potopljene svet“

Problem človeka in problem duhovnika, nasprotje med življenjem in med urejanjem razuma — to je osrednji miselni živce pretežno intelektualistične, vendar izjemno zanimive slovenske drame. Stanka Cajnikarja štiridejanke „Potopljene svet“, ki smo jo videli po večletnem presledku v naši Drami. Problem človeka — pomeni problem njegove nagnosti narave, njegovih strasti in čustev, njegovega neslovesnega hrepenenja po osebnosti. Problem duhovnika pa ni, kakor je pokazal prav Cajnikar, samo milost vere in ljubezni, marveč tudi premoč razuma, ki naj vlada nad človeško naravo, ureja, izbira, popravlja naravo in izključuje nekatere njene norme tam, kjer to zahteva višji interes kritično urejajočega uma, ki gradi sisteme, postavlja etične imperativne in daje srčni spoznavni vere miselno in organizacijsko — stvarno podlago. — Profesor teologije dr. Velmar zaide v tak značilni konflikt med človekom in duhovnikom v sebi; filmska igralnica Ljubljana je tista, ki ga dokončno razkrije, i.e. dve njegovi na videz usklajeni naravi, pospešji njegov čustveni, ne verski prelom s Cerkvijo in pogreznem rekam na dno z vero in razumom ustvarjeni svet duhovnika, da tem laže zaživi njegova čisto človeška narava, tista, ki pravi o nji Ljubljana, da hoče živeti kakor rastlina ali žival, ne vprašujoč po smislu in cilju.

Kakor se je dr. Velmar razočaral s Cerkvijo, ki zaradi svoje organizacijske forme in kompromisov z vladajočimi socialnimi silami zanemarljivo socialno stran Kristusovega nauka in se ne postavi v isto vrsto z zatiranimi in izkoriščanimi, se razočara tudi z življenjem, posebej s tem, da Velmarja v Ljubljani ženi. Ljubljana je čimna sodobna ženska, ki svojega moža vara in ne prikriva, da obstoji v ljubezni zakon navedenosti. Ob koncu drame, ko prisostvuje dr. Velmar samomorilski smrti Ljubljane lahkomišelnosti sestre Vivine, prizna svoj katoliški verni tajnici Klari, da je bil duhovnik, in ona obusti, da bodo njegove roke spet blagoslavljevale in da se bo njegov potopljivi svet znova dvignil. Nikakor ne pretirana nadeja, zakaj Cajnikarjev dr. Velmar ni duhovnik-odpadnik, ki bi zapustil Cerkev zaradi Logosa. Eto so tisti, ki ga zlomi in Logos ga po gorju življenjski skušniji zopet spravlja pokonci. Stari spor med Ethismom in Logosom, med življenjem in mišljenjem, je tu rešen tako, da katoliško mišljenje, naslanjajoč se na milost vere in moč nadobesne ljubezni, zmaga nad golim življenjem, nad človeško naravo, ki da potrebuje vero kakor slepec vodnika. In ta vodnik ni za Cajnikarja individualistično svobodni razum, kakor je bil pri nas, postavimo, za Antona Askerca, marveč avtoritativni razum kolektiva z nadnaravnim poslanstvom, kakor ga predstavljajo Cerkev.

Tako je torej Cajnikarjevo delo izrazito katoliška stvaritev, ki postavlja dialektično nekatere smele misli in celo obtožuje cerkveno hierarhijo, vendar izjemno odločno pozitivno za Cerkev in za katoliško miselnost. Je to drama s tezo, zato je v nji toliko intelektualne primese in zato se njeni konflikti sproščajo večidel v dialogih. Prvo in drugo dejanje sta samo dialog, tudi v nadaljnjem poteku so konflikti nekam »racionalizirani«. Vivina usoda in smrt sta bolj ilustracija za moralno potrditev postavljene teze, kakor pa organska nujnost dramatičnega razpleta. Kakor je v Cajnikarjevih odličnih knjigi »Razgovori« pripovedni stil tako združen z esejstičnim, da je težko ločiti obe vrsti, je tudi drama »Potopljene svet« zmes dramatike in polemike esejstične, v znatnem delu sploh izrazito polemičen dialog. Vendar je vse delo nadpovprečno pomembno in tehten prispevek k svetilniških vprašanj, ki vrtajo globoko h koreninam naše človeške biti, pa religije in Erosa. O celobatu so tu posredno povedane misli, ki zadevajo v živo. Cajnikar ima vrhu vsega še zelo živčen, čeprav igralsko težaven dialog in doganjanje, v svoji izpovedni potrebi je tako iskren, kakor je z druge strani kar presejnetljivo širok v svojih pogledih. Ob njegovih delih mislimo na take katoliške pisatelje, kakor so Mauriac, Bernanos in drugi iz francoskega kulturnega kroga. Vse, kar je bilo pravi, da je Drama ponovila to delo, kar zaleže znatno več kakor obnavljanje našega starejšega izvirnega repertoarja z Ogrincem, Funtkom, Detelo in pod. Še vedno se dober del naših dramatikov giblje bodisi po starih, preveč shojnih poteh, ali v tesni bližini vrst, ki jo imenujejo Nemci »das Buchdrum«, a če nič drugega, nas živčna sila takih dialogov, kakor jih ima Cajnikar in široka življenjska problematika novih dramatičnih poizkusov prepričuje, da smo na dobri poti k nadpovprečni slovenski dramatiki.

Drama je uspešno zrežiral Edvard Gregorin, ki je povedal v gled. listu nekaj besedi o svojih načelih in smernicah. Za

razliko od prve uprizoritve je dr. Velmar v prvem dejanju obložen civilno, kar nepoučenega gledalca izprava moti, dokler ne izve, da Ljubljana zapeljuje duhovnika. Igralsko je »Potopljene svet« prav interesanten. Vodilni vlogi dr. Velmarja in Ljubljane Garnierove igrata Edvard Gregorin in ga Severjeva Ga Severjeva je s svojim osebnim igralnim stilom, po vnanosti in po tenkočutni gledališki kulturi kakor nalašč za vlogo te vrste. Njena Ljubljana je prčotip vsemestne žene, ki filozofira kakor grška hetera in prav kakor ona prezira čustva in obveze, ki omejujejo nenasitno in nestanovitno ugodje in ljubezensko slast. Gregorin se zdi v drugem dejanju, ko polajunje škofu svoje stališče, dokaj boljši nego v prvem in v tretjem, ko njegova igra kontrastira z igro ga Severjeve in ko zahtevajo situacije globoko psihološko niansiranje igralskih izrazov. Izredno doganjanje, kakor iz enega kosa zlata vloga je škof Ciril Joska Kovič. Debut Mete Pugljeve v vlogi Vivine nas je prepričal, da je dozrela za naš reprezentativni oder mlada igralnica. Ki ima poleg šarmantne pojave uglejen in sigurnen nastop, prikupen, modulatorji zmogčen glas in že dobro razvito »igralsko tehniko«. Vlogo lahkomišelnega dekleta, ki mahema doživlja življenjski polom in se zaustri, je dala v več kot začetniški formi ter zbudila najlepše nadeje. Knjižničarjevi tajnici Klari Vignjevi, dekletu z intelektualno kulturo in vernim, čistim srcem, je vtisnila ga Ukmar-Boitarjeva mnogo toplih tonov, ki gledalca osvajajo. Blaž igra »delavca brez dela«, Podgoršek pa škofovega slugo.

Na premieri je bilo v gledališču mnogo iskrenega aplavza.

Rudi Gorjup

V lokalni nasproti avtomatu »Rio« razstavlja 36 gvašev in akvarelov mladi slikar Rudi Gorjup, brat znanega slikarja Tineta Gorjupa. Razstavljalec je izšel iz grafične stroke, v kateri se je pri javnih tekmovanjih in zasebnih naročilih uveljavil kot spreten plakatist in dekorativni risar; pokazal je znatno domiselnost in lepe odlike v risarski izvedbi. V zadnjih letih se je začel intenzivne baviti s slikarstvom, ki ga je sicer že dolgo mikalo. Razstavljena dela kažejo, kako daleč je dospel v tem svojem stremeljenju, posebej se, da se po obvladani tehniki razvija k izrazito slikarskemu, kolorističnemu oblikovanju. Dela so nastala v zadnjih treh letih v Ljubljani in prikazujejo poleg nekaterih tihotajst s sadjem, cvetnicami in dr. ljubljanske in okoliške motive, poane tu in tam razpoloženo lirico.

Rudi Gorjup, Motiv iz predmestja

Knjiga o ladiah

Kot drugi zvezek nove zbirke »Svet« je izšla v prireditvi M. R. knjiga Henrika van Logona »Ladije«. Doslej nismo imeli v našem jeziku nič takega, zato je knjiga v našem poudarjenostu izpolnila občutno vrzel. Van Logonovo izvirno delo je skrajšano in v marsičem preprosto prirejeno. O nesreči »Titanica« na pr. dostavlja poročila slovenskega lista, čimer so izostale razne, morda že preveč strokovne podrobnosti in preobirni opisi, knjiga pa je postala preglednejša in bližja bralcu, ki ga zanimajo samo splošna vprašanja mornarstva in lajčevstva. Na necelih 200 straneh prinaša »Ladije« v prvem delu zgodovino ladij od prvih začetkov na Nilu in v vzhodnem delu Sredozemskega morja tja do parnikov. V drugem delu so splošne podedbe iz razvoja in življenja mornarstva, pri čemer so upoštevane seveda poleg trgovskih tudi bojne ladje in opisane nekatere znamenite pomorske bitke in važna odkritja. Tu so tudi razne zanimivosti, kakor o polaganju in popravljanju podmorskega kablo, o modernih potapljalcih, o najmodernejših rešilnih čolnih, o čezoceanskem lajčarstvu sedanosti in bodočnosti itj. Važen del knjige so številne ilustracije, ki z nazornimi risbami in posnetki bistveno prispevajo k razumevanju in uživanju knjige. Škoda, da ni dodana slovenska mornarstveni petami in tudi rok ni držal ob lahih sivih. Z jasnim izrazom in mirno je poslušal podjetnikovo zbadljivo govor.

Ko je poljetnik nekoliko premislil, je dejal: »Dragi gospod, tega nisem pričakoval. Vi ste me presenetili. Jaz pa dosedaj nisem bil vajen presenečenj, zakaj moja podjetniška in trgovska moč je, ravno v tem, da se ne pustim nikdar presenetiti. Tržni položaj premoja je bil stalno odličen. Tovariši pa so računali še z boljimi položaji. Zato so umestili ogromne svote. Položaj pa se je mahoma poslabšal, padle so cene, promet je hiral in so izgubili težke milijone. Toda jaz, ki se lahko pohvalim, da vidim vselej, skoraj bi dejal, v podrobnosti vsak položaj vsaj leto dni naprej, nisem bil presenečen. Samoočebni umevno, da sem izgubil nekaj tisočakov, toda tovariši so izgubili še več. Ker so hlastili za prevelikim dobičkom, so se skoro upropastili.«

Gospod ga je poslušal mirno. Vendar je čakal nekoliko nestrpno, da preneha podjetnik s svojo razlago in da mu da nekoliko olmorja. Nazadnje mu je vendarle mogel povedati, čemu je prišel, in je pojasnil svoj govor s nekaj doletnimi in kratkimi stavki, ker se ni hotel ponavljati.

»Kakor že rečno, ste me presenetili. In zaradi tega presenečenja, ki ga nisem pričakoval, vas nisem zavrnil in vam tudi nisem pokazal takoj vrat, zakaj marsikateri moj tovariš bi bil tako storil. Oprostite, da govorim kar naravnost. Pogovorila se o tem čisto po trgovsko, zakaj jaz namreč sovražim pogovore o bajkah in pravim,

Grajska kapela — najstarejši del Ljubljane

Dela za prenovitev ljubljanskega Gradu, ki so se bila svoj čas pričela po načrtih mojstra Plečnika, so sredi vojne vltre trenutno zastala, a kakor hitro bo mogoče, jih bo mestna občina nadaljevala. Z Gradom, tem znamenitim simbolom bele Ljubljane, bo tedaj prišla do večje veljave tudi grajska kapela sv. Jurija, o kateri nam zaslužni domači zgodovinar Ivan Vrhovec pripoveduje zanimive reči:

Kapela sv. Jurija je menda ena najstarejših ljubljanskih zgradb ter je nastala obenem z gradom vred. Ljubljane še davno ni bilo, ko je vrhu Gradu stala že trdnjava za varstvo mali naselbini, ki se je polagoma razvijala na njega vznožju; Rožna in Hrenova ulica sta najstarejši ulici mesta, kvas, iz katerega je pozneje nastala Ljubljana.

Dom deželnih glavarjev

Na Gradu so bivali deželni glavarji, najvišji gospodje v deželi, namestniki deželnih knezov. Njih stalno bivališe je bilo na Gradu že v 13. stoletju. Znano so nam celo njih imena; prvi se je imenoval Rudelin de Pimbaum, kastelan in deželni glavar koroškega vojvode Urha leta 1261. A na Gradu je bilo pripravljeno tudi stanovanje za deželnega kneza, če je prišel v Ljubljano, kar se je zgodilo pogostokrat. Koroški vojvoda Urh je celo več poletij zaporedoma prebil v Ljubljani. Toda ob taki priliki ni stanoval na Gradu, prijetnejši kotiček mu je bil Tižlvi, kjer je imel svoj gradič.

Na Gradu je bilo torej že sredi 13. stoletja precej poslopja, tudi če jemljemo v poštev, da so prednamci živeli skromneje in tesneje, kakor živimo mi, in da glavar ni imel kar deset ali petnajst sob za svojo uporabo. Imel pa je tudi posle, dalje nekaj pisarjev ali uradnikov in slednjič posadko, čeprav ni bila bog ve kako velika. A da se je vse to osebje spravilo pod streho, je bilo treba že precejšnjega poslopja na Gradu. Kajpak tudi kapele ni manjkalo.

Grajska kapela in njen kaplan

Sezidali so jo obenem z gradom vred; srednjeveškega gradu brez kapele si skoraj ne moremo misliti. Posvečena je bila prvotno sv. Juriju, ki je bil takrat deželni patron in še dolgo pozneje eden najbolj čestitih svetnikov na Kranjskem. Zmaj v mestnem grbu ljubljanskem je najbrž zmaj sv. Jurija. Koliko prvotnega zidovja je še v današnji kapelici, je težko reči. Zgrajena je v gotškem slogu, najbrž ob času Friderika IV., ki je vladal v drugi polovici 15. stoletja, od 1440 do 1493. Ta dobrhotni in kranjski deželni naklonjeni vladar, kakor ni bil noben drug ne pred njim ne za njim, je leta 1489 ustanovil v tej kapelici večne svete maše, ki so se opravljale vsak dan v letu. Zato je imela kapelica tudi svojega posebnega, na Gradu bivajočega kaplana, kastelana, ki ga je plačevala cesarska blagajna, hrano pa mu je bil dolžan dajati deželni glavar. Njegova plača je bila tudi za one čase skromna: dobival je v denarju 20 goldinarjev na leto.

Med Gradom in »lontovžem«

Ko so se v početku 16. stoletja, okoli leta 1530, pričeli na Kranjskem deželni zbori, so se shajali na Gradu. Vsako zborovanje se je pričelo s slovesno sv. mašo. Deželni stanovi so sicer že leta 1467 imeli svojo stanovsko hišo (lontovž) v mestu, na Novem trgu, a ta se jim je o velikem potresu leta 1511 podrla. Zidati so začeli novo, godilo pa se je to zelo počasi, in kakor nalašč jim je leta 1524 zgorel ves za streho pripravljeni les. Kdaj so stanovsko hišo naposled dozidali, se ne ve. Leta 1548 je vseokoliž že stala, a deželni zbori se v nji niso shajali, ampak na Gradu, deželna hiša je služila plemenitašem le za raznovrstne sodne obravnave. Še leta 1587 je deželni zbor zboroval na Gradu in je bival tu deželni glavar. Pozneje se je preselil pač v mesto. Leta 1634 je glavar gotovo še bival na Gradu, kajti mestni magistrat je bil 14. julija sklenil novega glavarja kneza Eggenberga pri špitalskih vratih slovesno sprejeti ter ga »po stari navadi« spremiti na Grad.

Protestantje in Tomaž Hren

Do dobre protestantizma od časov cesarja Friderika IV. se je brala na Gradu vsak dan vsaj ena sv. maša, gupstilo pa se je to, ko se je začela po Kranjskem razširjati Lutrova vera. Posebno so zanj goreli plemenitiši. Sredi 16. stoletja se je moral tudi katoliški kaplan na Gradu umakniti luteranskemu pridigarju: plemenitiši so katoliško službo božjo nadomestili s protestantstvom. Celih 37 let (od 1560 do 1597) so se v starodavni in častitljivi kapelici na Gradu shajali protestanti, dokler jih ni ljubljanski škof Tomaž Hren izgnal ter z veliko slovesnostjo uvedel na Gradu spet katoliško službo božjo.

Toda kaplana kapelica ni imela več, vsaj po smrti Hrenovi ne, bodisi, da so protestantje pobrali in odnesli s seboj dohodke kapelice, bodisi, ker je bila kaplanova plača (20 gl) »

riška terminologija, ki je ni še nihče zbral in pokazal, kje so se njene vrzeli. Mnogo dobre ga jezikovnega gradiva je v nekaterih prevodih, zlasti v Zupančičevem prevodu »Slovenske scene« i. dr.

da so mladostni ideali in zemlskele mnogokrat največja nesreča našega narodnospodarskega življenja. Mladi ljudje so mnogokrat bolj neumni, ko novorojeno telo. Zato tudi dovolite, da začenjam prvi, ker sem starejši.«

Mladenič se je, v znak, da se s podjetnikom strinja, lahko priklonil. Toda le na zunaj. Misli si je, koliko je ljudi na svetu, katere je doletela sreča, ne da bi jim bilo treba študirati dvajset let, kakor njemu, ki nima nič.

»Jaz sem rudniški podjetnik Lapornik. Le vprašajte v bankah, vprašajte moje prijatelje, moje sovratnike, ali pa vprašajte, na primer, gospode, ki imajo odlično besedo na premoženem trgu, in izvedeli boste, da sli moji podjetje na najtrajnejši podlagi. Moj ukaz je premo, moj podpis je denar, moja menica je zlato. Ljudje, seveda, godrnjajo neočljivo, češ da sem milijonar. Toda jaz tudi ne oštujem tujih žepov. To nikogar nič ne briga. Trdno pa sem odločen, da ne dam svojega kapitala iz rok iz idealizma revmatičnim rudarjem in tudi ne družstvu za oskrbo invalidnih rudarjev. Gotovo poročate, da sem nesramen in sebičen. Morla tudi poročate v duhu, da sem maloprien buržuja. Da, dovolim vam, da si to mislite! Toda, jaz sem predvsem podjetnik in s tem trgovec. In v teh besedah je vsebovano vse.«

Mladenič je stal pred podjetnikom negibno in ni trenil niti s trepalnicami. Misli si je seveda svoje. Najrajši bi se bil izgubil.

»Kakor veste, imam jaz, rudniški podjetnik, edino hčerko. Pravi trgovec ne hvali

vendarle premajhna; da mu po cesarskem ustanovnem pismu pristoji tudi prost, stanovanje in hrana se je za protestantov popolnoma pabilo. Zato je leta 1633 ljubljanski škof Rajnold Scarlichi, naslednik Tomaža Hrena, poročal papežu v Rim, da se na Gradu opravlja služba božja samo po trikrat na teden.

Ker pa zato potrebnih sredstev ni bilo na razpolago, se je vicedom pogodil z oo franciskani, da bodo proti letnemu plačilu 150 gl. opravili vsaj vsako nedeljo in vsak praznik po eno sv. mašo na Gradu.

Grajske ječe

Na Gradu je bila že takrat ječa, in sicer za tiste jetnike, ki jih je deželna gosposka klicala pred svoj sodni stol. Zapirali so v to ječo najhujše, za vse življenje ali pa na smrt obsojene zločince. Po neusmiljeni, grozoviti pravici minuli stoletji je na Gradu umrl marsikateri od njih najgrozovitejše smrti, smrti za lakoto; pri napadih na Kranjsko je zadelo ujete Turke ta bridka usoda menda pač brez izjeme. V ta namen so imeli na Gradu v posameznih stolpih neznanosloboke ječe. Valvasorja kar zona pretresa, ko jih opisuje.

Razen jetnikov je bivala na Gradu tudi grajska posadka. Koliko moč je po navadi štela, ni znano, a velika ni bila. Franciskanom je bila

Škrabec o lepoti slovensčine

V spomin jezikoslovca ob 25letnici njegove smrti

Te dni se je naša kulturna javnost spominjala 25-letnice smrti enega naših najboljših jezikoslovcev iz polpreteklega časa p. Stanislava Škrabca. Njegovi jezikovni spisi, ki so dolga leta izhajali na platnicah nabožnega lista »Cvetice«, so še skoraj povsem obržali svojo vrednost, čeprav se je književna slovensčina razvijala v posameznih primerih drugače, kakor je Škrabec želel. Kako je Škrabec pisal in kako je sodil kot jezikoslovec, naj pokažejo naslednje njegove besede iz enega njegovih jezikoslovnih spisov. Te vrstice naj bodo posvečene spominu jezikoslovca ob 25letnici njegove smrti.

»Naj začnem vnovič razkladati, kako sem se še bolj do živga prepričal, kako malo se pri nas ceni, kar dela narod? Ne! Vender pa premisliti nekoliko, kaj je to, kar nas dela vse skup narod: slovenski narod. To je, kaj ne, naš jezik, naš knjižni, slovstveni jezik. Če pa mi tega jezika ne znamo in se ga tudi učiti ne maramo, če nam je vse eno, ali se govori in piše prav ali ne prav, primerno ali ne primerno prirojenim mu zakonom, če nam je vse eno, ali je zdrav in močan in lepo raslega telesa, ali pa garjev in grintav, gerbast in jetičen deček, ali teka in leta veselo ko ptič, ali z leseno nogo in o berlah hodi, ako nam je vse to eno, potem se nikar ne čudimo, če gremo, če jih zmirmo več od nas odpada k temu ali onemu tujemu, pa lepusu, zdravemu, mogočnemu in bogatemu jeziku, ki je ljubljani in v časti in se ga vse uči doma in drugod!«

Ali je pa naša slovensčina zaslužila, da jo tako malo cenimo, da se je celo p'satelji ne marajo učiti korenito, češ da niso jezikoslovci? Zaslužila? O kaj šel! Ali ni ravno ona, ravno naša slovensčina mej vsemi slavenskiimi jeziki najlepša, najprimernišje vsvarjena v vsakem ozru? Kako živ, kako bogato razvit je naš vokalizem, v primeri, recimo naravnost, s hervaškim, ki velja sicer za najblagolasišni, pa je v resnici v tem ozru, vsaj meni se tako zdi, vbov in skoraj bi rekel, nekoliko terd in lesen, kaker koli se hvali.

Celo tisti samoglasnik, ki je pri nas najbolj zanimaven, tako da še svoje čerke nima, polglasnik, dela našo slovensčino nekako meško in ob enem lehkotno, mejtem ko ima hervaščina se svojimi polnimi glasovi nekaj težkega, pa zraven — kako bi rekel, da ne bi žalil? — nekaj ženskega, morda celo otročjega.

Kako bogato razvito je dalje naše naglaševanje v primeri se vsakim drugim raznih slavenskih jezikov, kako vgodno kaker prozi tako poeziji! Seveda se pa, žalibože, tudi najgrozovitejša zanemarlja in razdira.

Zadosti krepak in moški, če se ne govori prenenaravno, je tudi naš konsonantizem, ker je prost tistega mehkuženja, ki kakor nekaka baciljska bolezen razjedla severne slavenske jezike, zlasti poljsko in ruščino, kakor tudi lužičko serbiščino. Po pravici se je celo hervaškega č, daj nam ni celo tuj, knjižna slovensčina znebila. Ohranili smo topolenja nj in lj, kar je prav in zadosti. Da se je stari terd i pri nas najlepše in najdosledneje nadomestil, je tudi resnica in slabo delajo tisti, ki nam vcepiljo

dolžnost, izpovedovati tudi posadko. Nedelja sv. Jurija je bila za Ljubljance zelo slovesen dan, taktar je vse mesto arlo k službi božji na Grad. Zjutraj je bila velika sv. maša z leviti, blagoslovom in pridigo, popoldne pa so peli Litanije. Litanije so morali oo. franciskani peti tudi ob osmini sv. Jurija.

Šešesma pa so jeli tudi oo. franciskani zamenjati svoje dolžnosti, zato jih je leta 1741 poklical vicedom ter jim prav resno zabilil, naj store svojo dolžnost, kakor so jo stori! nekda. Zahteval je celo, naj eden franciskanov stalno biva na Gradu. Toda franciskani so mu odvrnili, da za tako majlno plačo tega ne morejo več.

Časi znamenitosti in slave...

Glede na javno življenje je zavzemala kapelica na Gradu znamenito mesto. V kapeli na Gradu se je vršilo množica njenih opravil, za katera je dandanes določena šenkarska cerkev. Leta 1653 na primer se je opravil v nji slovesen Te Deum v zahvalo za to, da je bil za cesarja izvoljen Ferdinand IV. Iz zvonika na Gradu se je leta 1684 razleglo prvikrat še zdaj po vsej deželi navadno zvonjenje ob sedmih zjutraj. Ukazal ga je bil cesar Leopold I. po slavni zmagi nad Turki pred Dunajem (1683) ter priporočil, da vsakdo, ki ga začuje, izmoli pet očenašev in pet čedenamarij, da usmiljeni Bog obvaruje in reši deželo groznih Turkov. Z zvonjenjem na Gradu sta se pričlenjala in končavala tudi največja dva ljubljanska sejma, ki sta trajala po 14 dni, sejem o sv. Filipu in Jakobu (l. majnika) in sejem sv. Elizabete.

terde tuje terre namesto sočnih domačih siliv.

Naša deklinacija je krepka in vgodno spremljiva, naša konjugacija krasno dovršena. Nima sicer starih acrtov in imperfektov, pa jih tudi ne potrebuje. Ima pa potrebni kondicionalni preteklega časa, ki ga ni imela stara cerkvena slovensčina in ga ruščina še prav do današnjega dne nima.

Da je naša slovensčina lep jezik, priznava jo tudi izvedeni in pravilni tuji. Neke danji ljubljanski profesor Peter Petruzzij je b' rojen Lah in je torej imel nekaj sluha za lepoglasje jezika. Vzroka hvaliti v šoli slovensčino, ke bi se mu ne bila res lepa zdel, pa ni imel. Vender jo je hvalil, da spominja v tem oziru na španščino. Ali je res tako, jaz ne morem soditi. Zdi se mi pa, da je španščina premonoton slovenska, da bi se ji mogla primerjati naša priprosta pa raznolična slovensčina.

Naša slovensčina je torej, prepričani smemo biti, eden najlepših jezikov na svetu. Mi bi ta jezik morali ljubiti ko dragocen dar, ki nam ga je Bog dal, varovati ga skrbno vsake poškodbe in učiti se ga se vso pridnostjo in natančnostjo. Brez učenja ni znanja, brez znanja ne blagostanja, ne vspeha, ne napredka. Najboljše orglje ne bodo lepo pele tistemu, ki se ni zadosti orglati učil. Najpolniši, najplemenitiši jezik ne bo rešil svojega naroda, ako ga ta ne ceni, ako se zanj malo meni. Prej ali potlej se bo takemu narodu jezik po. tujeli, pohabil in potel, dokler bo naposled popolnoma zameril in zgubil in se svojim jezikom bo tak nemaren narod sam zgubil s tega sveta — podlaga tujevi peti!

Glejmo, da ne bomo mi tak narodi!

Franc Grillparzer

Ko je bil slavni nemški pisatelj Franc Grillparzer (1791—1870) še uradnik, je imel to razvado, da je zmerom prepozno prihajal v pisarno. Slučaj je nanesel, da je bil njegov predstojnik, neki dvorni svetnik, zelo natančen gospod, ki je predvsem zahteval, da mora uradnik točno ob uri hoditi v urad.

Grillparzer je užival pri tem gospodu precej ugleda zaradi svojih talentov in strogi šef si ga pač ni upal pozvati preveč ostro, naj spoštuje uradne ure, ker je Grillparzer takrat že slovel daleč izven pisarniških prostorov.

Nekoč pa je le prišlo drugače. Grillparzer je namesto ob devetih prišel v pisarno šele ob pol dvanajstih in zdaj je sicer dostojnemu gospodu predstojniku zavrela kri.

— Slišite, gospod Grillparzer, danes ste se pa pošteno zamudili!

— Oprostite, gospod dvorni svetnik, toda danes je stvar tudi nekoliko drugačn. Prišel sem res bolj pozno kakor običajno, toda to samo zaradi tega, ker mislim tudi prej oditi.

Gospod dvorni svetnik je omemel.

ravno tako, morda z odno razliko, da bi vse le še bolj poudaril. Da niste bogati od doma, to vem. Na kako dedščino najbrž tudi ne morete računati. Da bi pa zadel v loteriji srečo, bi se moral agoditi čudež. Cudež že zaradi tega, ker srečrj nimate denarja za kupovanje nejk. Ali ni res tako?«

Doktor se je nalahko priklonil, tola ni črhnil.

»Zdaj pa prideva na glavno zadevo. Doktor Hostnik je ravno prišel k rudniškemu podjetniku Laporniku in je zaprosil čisto enostavno za roko njegove hčerke. Svojo prošnjo je utemeljeval s tem, da ima hčerko rad, kar mu rad verjamem in mi je nazadnje vseeno. In da ima hčerka rada njega, o čemur pa dvomim, ker sem tudi prizadet jaz. Če bi ponudil hčerko dediču kakšnega rudnika, bi bila zadeva urejena v nekaj minutah. Padli bi samo dve številki. Vsakdo bi si zapisal v zapisnik svoje in poroka bi bila sklenjena.«

Doktr je gledal podjetnika ves čas ko prikovan.

»Čemu bi to tajil? Pa še nekaj! Ze nekaj mesecev me nadleguje trgovec Mokar, naj dam njegovemu sinu, ki je nekoliko razposajen narave, svojo hčerko. Kdo pa v mladih letih ni nekoliko razposajen? Zahteva, naj dam hčerki pol milijona. To me ne preseneča. Presenetilo bi me pa, če bi zahteval manj. Toda jaz imam o zakonu svoje pojme. Njegovemu sinu svoje hčerke ne dam. Druga ponudba izvira od veleposelnika Topolnika. Tudi on zahteva za svojo

Matija Čušnikar:

Na trgovski podlagi

Rudniški podjetnik Lapornik je bil srednje, zavaljane, bolje rečeno, mesnate postave, s kratko pristriznimi brki in precej osvelimi lasmi, s ploščatim in privihanim nosom, na koncu katerega, daleč od oči, je sedel raztegnjen zlat ščipalnik z visoko verzičo. Lapornik je stal pred mladim, srednje elegantnim gospodom, prešerno razkoračen. Vrstu zlatih zob se je prav prijetno družila z ostalimi, zarumenelimi zobmi, skozi katere je spuščal imoviti gospod preko debelih ustnic počasno in razočeno zbadljive stavke. V eni roki je držal pipo in jo vtikal v presledki v usta, da je vreščala, ko bi daval mačko. Drugo roko pa je imel, seveda, v žepu.

Njegovo objemno telo je bilo obloženo v kratke, lepo zlikan sukničji, katerega žepi so bili napolnjeni z raznimi ceniki, pismi in zapisniki. Na tolovniku je imel pripeto zlato verzičo, progaste hlače pa je imel tako visoko zavžane, da so bile videti izpod njih temnozodre nogavice. Svoje ostre oči je upiral v mladega gospoda, ko bi ga hotel z njimi prebosti.

Na začudenje pa mladi gospod ni stal pred bogatim podjetnikom ko prikovan vojak in tudi ne tako, kakor bi se spodobilo stati le študirarom človeku pred rudniškim milijonarjem, po čigar rokah se je pretakalo dan za dnem toliko in toliko denarja. Mladenič je stal pred njim spodobno, toda ne zgrbljeno in tudi ne z bogve kako spoštljivim izrazom v očeh. Tudi ni stal s

8 m/m KINO KAMERO in projektor

KUPIM TAKOJ. — Ponudbe na oglašni
oddelek »Jutra« pod »Kino«.

Posest

NOVO HISO

enonadstropno, za Bežigradom, prodam ali zamenjam za manjšo v Ljubljani. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Za-
menjava«. 18674-20

STAVBNO PARCELO

v izmeri 500 m² za enonadstropno vilo za 50 tisoč lir prodam in kupim večjo ali zamenjam in doplačam. Naslov v ogl. odd. »Jutra«. 18678-20

STAVBNE PARCELE

kupim od 100 do 400 tisoč lir. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Plačam takoj«. 18629-20

HISO Z VRTOM

kupim od 400.000 lir. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Doma«. 18554-20

MALO HISO

v velikem dvoriščem ali vrtom znotraj bloka, tudi tako za prepravit. Kupim. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Takoj«. 18554-20

INDUSTRIJ. PARCELA

ca 3000 m², v k. o. Zg. Šiška, naprodaj. Posredovatelj izključni. Poizve se: Dr. Bonča Ivan, Cigaletova 1. 18644-20

REALITETNA PISARNA

HABIJAN MIRO, Cigaletova 1. Prodaja: Stavbne parcele v vseh delih mesta, industrijske v Šiški, enodružinsko hišo za Bežigradom, trgovsko ob Celovški cesti itd. 18453-20

PARCELO

v letem kraju za ceno 100.000, kupim takoj iz peve roke. Samo resne ponudbe vložiti pisemno na ogl. odd. »Jutra« pod »Kupim«. 18636-20

Stanovanje

DVOSOBNO

stanovanje, oddam proti plačilu naprej. Ponudbe pod »Bežigrad 5800« na oglaš. oddelek »Jutra«. 18484-21

OPREMLJENO STANOVANJE

LASTNO, lastno (dve sobi in kuhinjo) odložen predplačilo odnosa proti posojilu manjšega zneska. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Takoj«. 18522-21

SOBO IN KABINET

z uporabo kuhinje in kopalnice, oddam v središču mesta stalni stranki, ki bi mi za dalje časa plačala naprej. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »15. novembra«. 18538-21

ENOSOBNO

stanovanje z vsemi prilikami oddam brezplačno osebi, ki bi pomagala pri hišnih delih. Prodajam hrastovo kad za 300 l ter 200 ke vrtnega sena. Naslov v ogl. odd. »Jutra«. 18645-21

Stanovanja

DVOSOBNO stanovanje, oddam miren za konjski par za takoj ali z rovimbrim. Nagrada! Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Takoj ali novembra«. 18545-21a

ENOSOBNO

stanovanje zamenjam za večje. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18470-21a

ENOSOBNO

ali dvosobno stanovanje — isčem na takoj ali z 1. nov. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Sumo 2 oči«. 18575-21a

ENOSOBNO

stanovanje isče klinčavica in kurjavo centralnih kurjav. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Grem tudi za hišnika«. 18360-21a

DVOSOBNO

ali eno večjo sobno komforno stanovanje isče mlad zakonski par za takoj v središču. Najemino plačam za eno leto naprej. Naslov v upravi »Jutra«. 18482-21a

ENOSOBNO

stanovanje ali garsonjero za 2 osebi isčem za takoj. »Jutra« pod »Takoj 35«. 18494-21a

ENOSOBNO

stanovanje, isče novoporočena za takoj ali 1. nov. izmenjati stranki. Ponudbe na ogl. odd. »Jutra« pod »Snažna stranka«. 18308-21a

SOBO odda

SOBO, sončno z uporabo kopalnice, oddam gospe ali gospodični. Ogled od 9. do 2. Dalmatinova 3-II, levo. 18339-23

OPREMLJENO SOBO

lepo sončno s kopalnico, oddam eni ali 2 osebam v Gradšču št. 8a, visokoprireditelje, levo, za Drmo. 18344-23

STAVBNO SOBO

lepo, s souporabo kopalnice, oddam s 1. nov. Vprašati Paik, Parmova ul. 22 (na koncu Livarske ulice). 18386-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18356-23

SONČNO SOBO

lepo in svetlo, s souporabo kopalnice, oddam redno gospodu v središču mesta. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18453-23

SOSTANOVALKO

za takoj ali pozneje, sprejemem. Naslov pove oglaš. oddelek »Jutra«. 18508-23

VELIKO SOBO

zračno, blizu gorenjakega kolodvora, oddam gospodu. Naslov v oglaš. oddelek »Jutra«. 18512-23

SOBO

s prostim vrtom — oddam rodnih oseb Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18519-23

NA STANOVANJE

vzajem dve gospodični takoj ali pozneje. Gradščina, Šmarčinska c. 28. 18478-23

LEPO SOBO

udobno, sončno, oddam boljšemu gospodu ali gospodični. Šmarnska c. 28. 18478-23

KABINET

opremljen s souporabo kopalnice, oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18473-23

DVE BOLJŠI SOBI

udobno opremljeni, za 1-2 boljši redni osebni, ugodno oddam mirni, snažni, boljši stranki. Moderna kopalnica. — Resljeva cesta št. 18-II, desno. 18546-23

VELIKO SOBO

zračno, v strogem središču, oddam. Naslov v ogl. odd. »Jutra«. 18671-23

STAVBNO SOBO

lepo, odda takoj Bonča, Muzejska 7-V. 18624-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo, veliko, parketirano, v središču mesta oddam. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18646-23

STAVBNO SOBO

lepo in svetlo, s souporabo kopalnice, oddam redno gospodu v središču mesta. Naslov v vseh posl. »Jutra«. 18453-23

SOSTANOVALKO

za takoj ali pozneje, sprejemem. Naslov pove oglaš. oddelek »Jutra«. 18508-23

VELIKO SOBO

zračno, blizu gorenjakega kolodv